

δαίμονες ἡγεμόνες ἐφρόνουσι ὅτι αἱ διαμοναὶ τῶν προγόνων τῶν ἤθελον εἶσθαι σπασίσοι εἰς αὐτούς.

Οἱ βασιλεῖς τῆς Ἀβυσσιῆς ἐξασκοῦσιν ἐξουσίαν ἀπόλυτον πολιτικὴν τε καὶ θρησκευτικὴν, μεταβάλλουσι καὶ τροποποιοῦσι τοὺς νόμους, κατὰ θέλησιν, ἀκυροῦσι τοὺς ἀρχαίους ἢ θέτουσι νέους, χωρὶς νὰ ὑπόκεινται εἰς οὐδεμίαν ἐξέλεγχιν. Εἰσὶ κύριοι τῆς ζωῆς καὶ τῆς περιουσίας τῶν ὑπηκόων αὐτῶν, διορίζουσι πάντας τοὺς ὑπαλλήλους καὶ διανέμουσι κατὰ βούλησιν τὰς δημοσίους λειτουργίας.

Οἱ τάφοι τῶν βασιλέων εἰσὶ μὲν διεσπαρμένοι καθ' ἅπαν τὸ βασίλειον ἀλλὰ πάντες σχεδὸν ἐντὸς ἐκκλησιῶν. Ἄμα ὁ βασιλεὺς ἡγεμὼν ἀπέθνησκε, τὰ τύμπανα ἤκούοντο ἀντηχοῦντα, κηρυξὶ δὲ προὔχῳρει μέχρι τῆς θύρας τῶν ἀνακτόρων κηρύσσων « ὁ βασιλεὺς ἀπέθανε » καὶ ἀφοῦ ὤριζε τὸν διάδοχόν του, προσετίθη « θρηνήσατε τὸν ἀποθανόντα βασιλέα ἀλλὰ ἐπαναχάρητε διὰ τὸν ζῶντα.

Π. Γ.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ.

Κατὰ τὸ Ἰταλικόν.

Μιά βουκοπούλα ἀγάπησα, μιὰ ζηλεμένη κόρη
Καὶ τὴν ἀγάπησα πολὺ, —
Ἦμουν ἀλάλητο πουλι,
Δέκα χρόνων ἀγόρι. —

Μιά μέρα ποῦ καθόμασθε στὰ χόρτα τ' ἀνθισμένα,
Μάρω! ἓνα λόγο θὰ σοῦ πῶ,
Μάρω τῆς εἶπα, σὲ ἀγαπῶ,
Τρελλαίνομαι γιὰ σένα.

Ἄπο τὴ μέση μὲ ἄρπαξε, μὲ φίλησε στὸ στόμα
Καὶ μοῦ ἔπε για ἀναστεναγμούς,
Γιὰ τῆς ἀγάπης τοὺς καύμους
Εἶσαι μικρὸς ἀκόμα.

Μεγάλωσα καὶ τὴν ζητῶ... ἄλλον ζητῶ ἡ καρδιά της
Καὶ μὲ ξεχνᾷ τ' ὄρφανό...
Ἐγὼ ὅμως δὲν τὸ λησμονῶ
Ποτὲ τὸ φίλημά της

Γ. Χ. Ζ.

ΩΔΗ Α΄.

Ἦτο πρῶτα, κ' εἰς τὰς ἀλμυρίας
Ἀκτὰς τοῦ λάμποντος Φαληρέως,
Νέα, ἢ μᾶλλον παρθένων κλέος,
Ἦλθε μὲ ἄλλας ὠραίας νέας,

Καθὼς τὰ ῥόδον ἐν μέσῳ ἴων
Οὕτως ἐν μέσῳ τῶν νέων ἦτον.
Ἄει μειδιάμα τῶν χαρίτων
Τὰ θεῖα χεῖλη τῆς ἐμειδίων.

Χύσατα κύκλω πλῆθος βλεμμάτων
Βλέπει ἀναύθητον ἐρημίαν.
Ἐμπρὸς τῆς βλέπει τὴν παραλίαν
Ἐστερημένην σχεδὸν κυμάτων.

Ὅθεν μὲ χάριν πλείστην γυμνώνει
Τοὺς γαλακτώδεις τῆς πόδας ἕως
Τῆς λείας κνήμης τῆς καὶ βραδέως
Εἰς τὰ γελῶντα νερὰ σιμόνει.

ὦ! ποῖα νόμφη, Νηρηΐς ποῖα,
Εἶναι μὲ ταύτην τότε ὁμοία;
Τὸ ὕδωρ βλέπον τοιαῦτα κάλλη
Τὴν ἡρεμίαν του ἀποβάλλει.

Καὶ μανιῶδες περικυκλῶνει
Τὰ ἀλαβίστρινα αὐτῆς μέλη
Ν' ἀναχωρήσῃ ἢ νέα θέλει
Καὶ μέγα κύμα τὴν περιζῶνει.

Τέλος τὸν πόδα τῆς ἔξω βάλλει,
Κ' αἱ αὖραι πᾶραυτα τὴν θωπεύουν,
Εὐθύς ἢ θάλασσα ἀποβάλλει
Τὰς δίνας, αἵτινες τὴν σκλεῦουν.

Καὶ φωνὴ ἄνωθεν καταβαίνει
« Χάνει εἰς μάτην τὰ θήματά του,
Ὅστις νὰ φέρῃ εἰς τὰ νερά του
Τοιοῦτον πλάσμα ποτὲ προσμένει ».

Π. Μ.

ΧΡΟΝΙΚΑ.

Μὴ ἀπορῆς, φίλε ἀναγνώστα, ἀν, μετὰ πολυ-
χρόνιον σιωπὴν, αἴφνης ἐλέπης πάλιν τὸν Εὐθύ-
βουλον ἀναπηδῶντα ἐν τῷ μέσῳ τῆς κοινωρίας ἢ
ἀστασίας του ἀξιοκατάκριτος, ἀλλὰ μήπως ὁ κό-
σμος δὲν ἐπλάσθη καὶ διὰ τοὺς ἀστάτους;...

Νομίζομεν ὅτι οὐδὲν ἐκ τῶν λογικῶν ὄντων ὁ-
που καὶ ἂν εὐρίσκειται, εἰς Καλλιφρονίαν, εἰς Λύ-
στραλλίαν, ἢ πέραν τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, ἀ-
γνοεῖ τὰ ἐν τῇ Ἀνατολῇ διατρέχοντα. Ἡ Εὐρω-
παϊκὴ ἰσορροπία ἐγγὺς εἶναι νὰ ταραχθῇ καὶ ἐκ-
πληκτικὰ συμβῆναι ἴσως θέλουσι διαδεχθῆ τὴν
πρὸ τόσου χρόνου βασιλεύουσαν μονότονον εἰρή-
κην. Ἰπομονή, ἀναγνώστα τῶν ἐπαρχιῶν, σὺ τοῦ-
λάχιστον δὲν ὁμοιάζεις τοὺς ἐν τῇ πρωτεύουσῃ
μεγάλους πολιτικούς, οἵτινες ἀδημονοῦσι καθημε-
ρινῶς ὅταν τὸ ἐβδομαδιαίως περιμενόμενον ἀτμό-
πλοιοῦν δὲν φέρῃ τὴν ἐκρηξίαν τοῦ βεσουδίου.